

TOLNAMEGYEI UJSÁG

HETENKÉNT KÉTSZER MEGJELENŐ KERESZTÉNY POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI LAP

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szekszárdi Népbank épületében. Telefonszám: 85

Előfizetési díj:

Egész évre — 12 pengő || Félévre — — 6 pengő

Feladvó szerkesztő:

BLÁZSIK FERENC

A lap megjelenik minden szerdán és szombaton.

Előfizetési díjak és hirdetések, valamint a lap azerlemlő részét illető közlemények a szerkesztőséghez küldendők.

Hirdetések árai:

A legkisebb hirdetés díja 150 pengő. — A hirdetés egy 60 milliméter széles hasábon millimétersoroként 10 fillér.

Álláskeresőknek 50 százalékos kedvezmény. A hirdetésben elhelyezett reklám-, eljegyzési, családi hír, valamint a nyilvántartás 60 fillérbe kerül.

Nyugalmi helyzet a gazdasági életben

Nemcsak a mezőgazdaságot, hanem az egész közgazdasági életet érdekli és érinti a legújabb gazdasági rendelet, amelyet a 33-as bizottság állásfoglalása után a vasárnapi hivatalos lapban adott ki a kormány.

Valójában nem új rendeletről van szó. Évek hosszú során át tartó átmeneti rendelkezések után 1935-ben adta ki a kormány azt a rendelkezést, amely végleges megoldás útjára terelte ezt a kérdést. A most kiadott rendelkezés az 1935-ben lefektetett alapelvek szerint készült, de ami még ott csak általánosság volt, az most részletes szabályozást nyert a gyakorlati végrehajtás érdekében. Másrészt, természetesen figyelembe vette a kormány azokat a jogos kifogásokat, amelyek az 1935-ös rendelet gyakorlati végrehajtásánál mutatkoztak s a mostani újabb rendeletben ezeket a részletkérdéseket is a megnyugtató megoldás útjára terelte.

A rendelet 3 alapvető intézkedést tartalmaz. Az első az, hogy az eszer holdon felüli birtoknál megszünteti a védettséget, a második, hogy az eszer holdon aluli védett birtokoknak a kataszteri tiszta jövedelem negyvenszeresén túleső terheit állami könnyvadáság vállalásával rendezi és végül a harmadik az, hogy a 10 holdon aluli birtok rövidlejáratu adósságait negyvenéves törlesztéses kölcsönökkel alakítja át.

Mély szociális érzés nyilvánul meg ezekben az intézkedésekben. A legkisebbek, a legjobban rászorultak, a 10 holdon aluliak kapják a legnagyobb védelmet azaz, hogy rövidlejáratu, nyomasztó adósságaikat — melyek állandóan Damokles kardjaként lógtak fejük fölött — hosszú törlesztéses kölcsönökkel alakítja át, amelynek méltányos kamat mellett történő visszafizetése elviselhető helyzetbe fogja hozni a kisexistenciák tízezreit.

De az alapvető rendelkezésen kívül más célszerű intézkedések is jelentékenyen hozzá fognak járulni ahhoz, hogy a gazdaadósságok terén végleges nyugalmi helyzet következzen be. A gyakorlat mutatta meg, mennyire veszélyes volt az, hogy kezességgel alátámasztott tartozások esetén a hitelezőnek módjában volt minden további nélkül a jóállót szorongatni. Aki ismeri a vidéki, főként falusi viszonyokat és tudja, hogy a kezességvállalás szinte baráti kötelesség, könnyen átláthatja azokat a súlyos következményeket is, amiket ez jelent különösen kevésbé lelkiismeretes hitelező esetében. Éppen ezt akarja lehetetlenné tenni a rendelkezés, amikor kimondja, hogy 50 holdon aluli gazdaadónál csak a főadós tehető felelőssé, nagyobb adó-

soknál pedig köteles lesz a hitelező elsősorban a főadós ellen fordulni.

Helyes szociális intézkedés a rendeletnek az is, amely módot nyújt a törölt védettség visszaállítására, ha valaki elmaradt kötelezettségeinek eleget tenni hajlandó. Általában az egész rendelkezés az a szellem vonul végig, amely a kisexistenciákat védi s azokat kívánja elsősorban talpraállítani.

Nem lehet vitás, hogy a rendelet-

től gazdasági életünk megkönnyebbülését és kedvező irányu fejlődését várhatjuk. Már magában az is nagy előny, hogy ezt a széles rétegeket érintő, eddig függőben lévő kérdést véglegesen megoldja, — s így eloszlatja a közgazdasági élet bizonytalanságát, ami talán seholsem károsabb, mint éppen ott. Ha a hitelező áldozatot is hoz, megkönnyebbül a helyzete, mert pontosan tudja, hol az a határ, ameddig el kell mennie.

A volt kajdacsi plebános halála Amerikában

Volt hívei, barátai és ismerősei bizonyára mély részvételt vesznek tudomásul a szomorú hírt, hogy Sárváry József, a pécsi egyházmegyének apostoli buzgósa fiatal papja, magyar hazájától távol, idegenben, Amerikában folyó hó 16-án meghalt.

Sárváry Józsefet az 1923. évben szentelte pappá gróf Zichy Gyula kalocsai érsek, akkor pécsi püspök. Felszentelése után Mecsekszabolcsra és Vajszlón volt káplán, majd Virág Ferenc pécsi megyéspüspök az 1933. évben Kajdacsa nevezte ki plebánosnak. Az 1936. évben lemondott plebániájáról, Amerikába utazott, hogy oda szakadt magyar véreink közt lelkipásztorkodjék és megerősítse őket hitükben, valamint az óhaza iránt való szeretetükben.

Amerikában a New-York melletti Betlehem magyar plebániáján volt

káplán és ott működött hazafias lelkesedéssel, most bekövetkezett haláláig.

Sárváry József az év elején kezdett betegeskedni. Orvosi tanács folytán felvette magát egy kórházba, ahol megoperálták ugyan, de a műtét közben már megállapították, hogy gyomorrákja aránylag fiatal kora dacára is annyira előrehaladott volt, hogy emberi tudomány már nem tudott rajta segíteni.

A pécsi egyházmegye nagyon lelkes, tevékeny tagját veszítette el a fiatal papban, aki rövid idő alatt is megörökítette nevét alkotásaival. Kémesen, az Ormányságban páratlan agilitással és lelkesedéssel templomot épített és nagy része volt a nagydorogi templomépítésben is. Hívei mindentüzt szerették és emléket buzgó imádságuk kíséri.

Az „ur” fia és a kereskedés

Irta: vitéz dr Tóth András országgyűlési képviselő.

A kormány — helyesen — félredob minden elavult és a mai világba nem illő társadalmi előítéletet, amely azt mondja, hogy az „ur” fia ne menjen kereskedőnek, mert az „ur” fia csak ur lehet. Nagyon sokat vesztettünk nemzeti vagyonban emiatt a felfogás miatt!

A kormány a magyar nemzet jövőjét, az intelligens, keresztény fiatal-ságot be akarja kapcsolni a közgazdasági életbe. Ez végtelenül helyes és okos dolog. Annyiszor hallottam már erről ragyogóbbnál ragyogóbb politikai beszédek és gondolkoztam azon: jogot elvenni olyan könnyen nem lehet parlamentáris államban; munkaalkalmakat teremteni végtelenül nehéz autarchiás gazdasági életben; hogyan kell tehát megoldani a kérdést, hogy megglássuk azokat a réseket, amelyek nem vágnak a mások vagyontestén és hűséges állampolgári lelkületén sebeket, hanem a kormány részére lehetővé teszik, hogy ezeken keresztül súlyos, nehéz problémákat oldjon meg. Ilyen rést, önmagától mutakozó rést talál az ember, ha a keresztény ifjúságot a közgazdaságba akarja bekapcsolni. Az

első lehetőség pedig a közgazdaságba való bekapcsolásra: a kiskereskedőnek való nevelés.

Már most mi kell ehhez? A kiskereskedelembe való bekapcsolódáshoz, a kormány részéről éppúgy, mint az egyén részéről lelkiismeretesség kell. Átgondoltnak és szervesnek kell lennie annak a gondolatnak, amelyet a kormány ilyen nehéz helyzetben keresztül akar vinni. Meg kell állapítani, hogy ma a kiskereskedelmet veszedelmesen fojtogatja a nagytőke és a gyáripár. Nem szeretném, ha félreértésnek: kapitalisztikus államban nem lenne józan ember az, aki a tőkét megtámadná. De a gyáripár a kiskereskedelmet valóban fojtogatja és kereskedelmi vállalkozásaival — amitől feltétlenül meg kell szabadítani a kiskereskedelmet, — az egész gazdasági életet. Meggyőződésem, hogy ha ettől a kereskedelmet megszabadítjuk, akkor ezzel az egész gazdasági élet meg szabadul egy súlyos tehertől. A kiskereskedelem, sanyaru sorsa miatt, nem irigylésre méltó pálya. Meg kell tehát teremteni a lehetőségeket, a kedvet, hogy a magyar intelligencia

ifjúsága kereskedői pályára menjen.

A magyar kiskereskedők a magyar kereskedelem kombattánsai, méltók arra, hogy kormánysegítség és törvényhozási segítség jussanak a részükre. Jó magyarok ezek... Hej, de sok kiskereskedő üzlete zárult be 1914-ben azszal, hogy „bevonulás miatt zárva”, de nem láttam egyetlen egy olyan gyárat sem, amelyen ez a tábla függött volna, amikor mi hazajöttünk 1916-ban, 1917-ben rokkantan és bénán.

De a magyar kereskedelem védtelenül is jóakaratu, hűséges, dolgozó, szerény munkásréteg. Sajnos, azonban ma olyan a helyzet, hogy már a proletári életszinvinonál közelébe süllyedt. Azokat kellene kormány-intézkedésekkel kikutatni, akik ezt a gazdasági réteget ide süllyesztették. Teljesen tisztában vagyok azszal, hogy a kormány sincs bővében a pénznek. Bizony, azt is tudom, hogy nincs senki ebben az országban, aki a világviszonylatban is elismerten kiváló tehetségű magyar fiatalságot tisztviselő gondokkal teli íróasztalokhoz kívánná szorítani. Nem a hivatalok és a szövetségi irodák adminisztrációjában van a helye a magyar ifjúságnak, hanem a kereskedelem első tűzvonáiban, a kiskereskedelembe! Igaz, hogy ezen az ugynevezett önálló pályán nincs számárlétra, nincs nyugdíj sem, nincs kegydíj sem, van azonban egy lehetőség: megnyitni az utakat a komoly, önálló munka mellett a vagyonszerzéshez, megszeretni a kitermelt magyar értéket s megtanulni a takarékoskodást s az értékek helyes felhasználását.

Ha kedvet teremtünk a magyar intelligencia fiatalságában a kereskedői pálya iránt, hosszabb-rövidebb idő elteltével már nem a hivatalnokai fizetésre várók serege fog szaporodni, hanem az önálló adófizetők és munkaadók tábora.

A földművelési miniszter kitüntetései

Mint minden évben, úgy most is kitüntette és pénzjutalomban részesítette a földművelésügyi m. kir. miniszter azokat a mezőgazdasági alkalmazottakat, akik hosszú szolgálatauk alatt kiváló hűséggel és ragaszkodással viseltettek munkaadójukkal szemben, hűségükben az ugynevezett proletárdiktatura sem ingatta meg őket és becsületességükkel mindig követendő jó példát mutattak társaiknak.

A földművelésügyi m. kir. miniszter figyelme ez alkalommal vármegyénkbeli négy ilyen egyén felé fordult. Ezek mindegyike 80 pengő pénzjutalmat kapott, azonkívül a miniszter szép keretbe foglalt díszes kitüntető okmányát. A kitüntetetteknek a pénz és a díszokmányt kedves ünnepség keretében — okulás

Egyes szám ára 12 fillér.